

Petőcz András

Gondolat, mindennap

Állandósult hiány. A fájdalom
a torokban, a kedvetlenség.

*A költő néz maga elé. Nem mozdul.
A vers nem születik meg. Az idő nem
változik. Az idő és a tér, soha.*

*A macska, valami Kastélyban, puhán.
A költő nincs ott. Nem létezik ugyanaz
az időpont, ugyanaz a tér szintén: nem.*

*Valami beborít, mondja a költő. Letakar
valami, mondja. Ami elmúlt, az nincs.
Visszahozni lehetetlen, nincs ahhoz akarat.*

A hiány állandósult. A torokban ott
a fájdalom, ott a kedvetlenség.

*A macska körbejár a Kastély nagytermében,
miként az óra mutatója a falon. Plüsstakaró
mindenfelé. A karosszéken, meg az ágyon.*

*Végül a macska eltűnik. Eltűnik mindenféle
térből, mindenféle időből. Nincs már sehol.
A költő tétlen. Mint akinek rengeteg a dolga.*

*Felpörög a mozdulatlanság. Mint amikor
mozdulatlan testben felpörög a szív.
Lecsendesíteni nem lehet, reménytelen.*

Állandósult, ami állandósult. A torokban
valami fájdalom. Szomorúság.

*A költő a Kastélyban, oly módon, mintha.
Mintha lenne még valami, ami nincs.
Csak a hiány van. Csak az üresség.*

*Aki elmege, az elmege. Aki nincs jelen,
az már nincs jelen soha többé. Semmilyen
erő nem hozza vissza azt, ami elmúlt.*

*A macska valami háztetőn sétálgat éppen.
Talán a holdfényben sütkeznek éjszakánként.
A költő a Kastély ablakából figyel.*

*Állandósult hiány. A fájdalom
a torokban, a kedvetlenség.*

Minden mozdulatlan

*Mozdulatlan, aki mozdulatlan,
fekszik az ágyán, néz maga elé.*

*Nem jön el senki. Nem üzen senki,
és nem szólal meg körülötted, aki
megszólalhatna akkor, amikor várod.*

*Kettős a játék. Te sem szólítasz meg
senkit, nem teszel gesztusokat, nézed
magad körül a világot, mozdulatlan.*

*Üresség van. Nem történik semmi.
Csak a hűvösség létezik, az idő,
meg a bezárt ajtó, ami megvéd.*

*Aki mozdulatlan, az néz maga elé,
fekszik az ágyán, tekintete üres.*

*Elmúlik, persze, minden, ez nem
kérdés egy pillanatra sem, nincs
alternatíva. Lesz majd a csend.*

*A költő titokban azt reméli, hogy
valamikor majd újra a Kastély falai
között, ha egyszer, ha mégis.*

*Nincs megegyezés. Az energia
másképpen alakul. Nincsenek
pozitív, megnyugtató gesztusok.*

*Néz maga elé, aki fekszik az ágyán.
Mozdulatlanul, üres tekintettel.*

*A Kastély üres. A költő az egyik
eldugott toronyszobában, senki
nem tudja, pontosan merre, senki*

*nem tudja, pontosan hogyan, és
pontosan miként is: csak annyi
a biztos, hogy valahol, valamiképpen.*

*Üres a Kastély. De tudjuk, hogy
ott van a költő, és talán érzékeli is,
hogy éppen mi zajlik körülötte.*

*Mozdulatlan, aki mozdulatlan,
fekszik az ágyán, néz maga elé.*